

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. D. P., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), t. č. bytem X,
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát se sídlem Opletalova 25,
110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3,
170 00 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14.12.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2021 č.j. OAM-84/ZA-ZA11-HA10-R2-2018 4 a o nákladech řízení o kasační stížnosti žalobce,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 14.12.2021 soudu doručenou téhož dne datovou schránkou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2021 č.j. OAM-84/ZA-ZA11-HA10-R2-2018, jehož částečná kopie byla připojena, kterým bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.

2. V **žalobě** závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání, požadoval také náhradu nákladů, ale bez specifikace. Žalobce zejména namítal, že jeho žádost byla nezákonně zamítnuta a napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné. Zopakoval také svůj azylový příběh s tím, že v případě návratu do Vietnamu mu hrozí trest smrti nebo uvěznění v nevyhovujících podmínkách, přičemž odkázal na čl. 3 a 8 Evropské úmluvy i čl. 1 Dodatkového protokolu č. 13 k Evropské úmluvě. Dále namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany žalovaným a také, že žalovaný jeho výpověď zhodnotil jako nevěrohodnou a nekonzistentní, což podle něho není pravda, proto ze strany žalovaného došlo k nesprávným závěrům, kvůli čemuž dospěl k tomu, že nebyly splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany žalobci.
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4.11.2021 č.j. OAM-84/ZA-ZA11-HA10-R2-2018**, které nabylo právní moci dne 29.11.2021, nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena, jak uvedeno v bodě 1. výše. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá mimo jiné, že dne 23.1.2018 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**), tj. druhou v pořadí, přičemž v roce 2015 mu nebyla mezinárodní ochrana udělena. Dle žalovaného v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.
4. Uvedenou **žalobu zdejší soud rozsudkem ze dne 24.3.2022 č.j. 60 Az 62/2021-58 zamítl**, jelikož žádná z žalobních námitek nebyla důvodná, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přihlédl ke všem skutečnostem, jež vyšly v řízení najevo, své závěry řádně zdůvodnil, a proto napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné a nezákonné. Zdejší soud také nepřisvědčil, shodně se žalovaným, tvrzení, že mohlo ve věci dojít k porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Dodatkového protokolu č. 13 k této úmluvě.
5. O podané kasační stížnosti žalobce ze dne 5.4.2022 **rozhodl Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) rozsudkem ze dne 25.5.2023 č.j. 9 Asz 51/2022-39 tak, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24.3.2022, č.j. 60 Az 62/2021-58, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.** V odůvodnění uvedeného rozsudku NSS bylo mimo jiné uvedeno, že krajský soud se při vypořádání stěžejní námitky žaloby ohledně hodnocení důkazů a unesení důkazního břemene omezil pouze na ztotožnění se se závěry správního orgánu v jeho rozhodnutí a uvedení nepodložených domněnek při „hodnocení“ žalobcem předložených písemností a více se již k této žalobní námitce nevyjádřil. Také bylo uvedeno, že každé rozhodnutí soudu musí splňovat alespoň minimální požadavky na odůvodnění, což jsou podle judikatury v těchto případech zřetelné úvahy soudu, jak nad argumenty uvedenými v žalobě přemýšlel a proč je považoval za nedůvodné. Soud se může v odůvodnění ztotožnit se závěry správního orgánu, ale musí také uvést, proč takto činí. V neposlední řadě je nutno zdůraznit, že z judikatury NSS vyplývá, že z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu musí být zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (rozsudek NSS ze dne 29.7.2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 14.7.2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Pokud tyto standardy rozhodnutí krajského soudu nesplňuje,

je nutné pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**). Vada nepřezkoumatelnosti je v projednávané věci do značné míry důsledkem disproportionální struktury odůvodnění rozsudku, v němž je na dvanácti stranách shrnuta žaloba, rozhodnutí žalovaného a průběh řízení. Naopak samotné vypořádání je obsaženo na třech stranách, z nichž část tvoří úvahy soudu o otázkách, které nebyly v řízení namítány. Závěrem bylo uvedeno, že krajský soud je podle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku a také, že v novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

6. V této opakovaně projednávané věci se podanou žalobou domáhal žalobce z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2021, ale soud i v tomto dalším řízení z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podle § 12 zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
9. Dle § 13 odst. 1-4 zákona o azylu se týká azylu za účelem sloučení rodiny.
10. Podle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
11. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
12. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
13. Jak již soud dříve uvedl, břemeno tvrzení v řízení o azylu stíhá žadatele o azyl. Po žalovaném

se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19.8.2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem. A v těchto případech tedy primárním důkazním prostředkem zůstává výpověď žadatele a současně klíčový faktor je posouzení celkové věrohodnosti žadatele.

14. Jak je patrné ze správního spisu, výpovědi žalobce se v mnohém rozcházejí a to především v odpovědích týkající se samotného styku s policisty a rozsudku předloženého žalobcem. NSS ve svém rozsudku ze dne 6.2.2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55 uvedl, že *„Zjistí-li správní orgán, že výpovědi žadatelů o azyl o týchž skutečnostech si odporují, je jeho povinností poskytnout těmto žadatelům možnost rozpory vysvětlit, jinak je závěr správního orgánu o nevěrohodnosti takových výpovědí v rozporu s § 3 správního řádu z roku 2004.“*
15. Žalovaný během pohovoru opakovaně narazil na rozpory ve výpovědích žalobce a opakovaně v souladu s výše uvedenou judikaturou dal žalobci možnost tento rozpor ve výpovědích objasnit. Žalobce pak sám v pohovoru ze dne 6.5.2021, který byl zaprotokolován a je součástí správního spisu, uvedl, že v roce 2015 vypovídal v řízení přes správní orgánem nepravdivě. Sdělil, že celá informace sdělená správnímu orgánu dne 29.5.2015 o tom, že žalobci volala jeho přítelkyně v roce 2003 o tom, že ho hledala policie a že mu nechali předvolání u něho doma, byla celá nepravdivá (viz. strana 3 protokolu). Dále žalobce během pohovoru uvedl, že lhal správnímu orgánu, když dne 12.7.2018 sdělil, že dokumenty, které správnímu orgánu doložil dne 13.2.2018, včetně rozsudku Nejvyššího lidového soudu z roku 2005, obdržel postupně od příbuzných z Vietnamu. Nyní tvrdí, že se je tento rozsudek od někoho jiného, který jej předal právnímu zástupci. Výpovědi žalobce se dále rozcházejí i v několika dalších bodech a to např. v skutečnosti, že potvrdil v průběhu předchozího i aktuálního správního řízení, že neměl jakékoli problémy s vycestováním z vlasti. Následně ale uvedl, že musel vycestovat tajně pomocí zprostředkovatelů. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného a má tak za to, že žalobcova výpověď nebyla věrohodná, což potvrdil i sám žalobce, když správnímu orgánu opakovaně sdělil, že v předchozích řízeních nevypovídal pravdivě.
16. V rozsudku ze dne 27.3.2008, čj. 4 Azs 103/2007 – 63 NSS uvedl, že *„Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“*
17. V žalobě žalobce odůvodňuje rozpory ve svých výpovědích především svým věkem, zdravotním stavem a dobou, která uběhla od samotných popisovaných událostí, tak mezi samotnými pohovory. Žalobce sice neprokázal, že by si špatně vzpomínal na zážitky a situace, které se odehrály před více než 18 lety s ohledem na jeho věk, což nevyplývá ani z předložené lékařské zprávy ze dne 4.8.2021, soud však tuto možnost nevyvrací. Avšak drobné rozpory, jak uvádí žalobce, nejsou zásadním problémem jeho výpovědí, i když samozřejmě přispívají k nevěrohodnosti těchto výpovědí. Tím je samotná skutečnost, že

žalobce opakovaně sděloval žalovanému, že v průběhu předchozích řízení neodpovídal pravdivě, a v tom případě tedy zcela účelově sděloval chybné informace. V tomto případě tak nemůžou obstát námitky žalobce směřující do hodnocení žalobcovo výpovědi žalovaným. Na základě výše uvedeného má soud, stejně jako žalovaný, výpovědi žalobce za nevěrohodné, proto má takové námitky za nedůvodné.

18. K žalobcem doloženým písemnostem soud v kontextu výše uvedeného tedy uvádí, že rozsudky předložené správnímu orgánu, tj. kopii části opisu rozsudku Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky ze dne 25.5.2005 č. 856/2005 a kopii rozsudku Lidového soudu provincie X ze dne 11.4.2006 číslo 86/06/HS.ST, nebyly a do současné chvíle nejsou v kompletní podobě, žalobcem byly předloženy pouze jednotlivé stránky. Žalobce rozporuplně sděloval původ těchto rozsudků, když dokonce v pohovoru ze dne 6.5.2021 uvedl, že v předchozím pohovoru lhal, když uvedl, že rozsudek získal od svých příbuzných ve Vietnamu. V současné chvíli žalobce tvrdí, že rozsudek dostal od neznámé osoby, která poskytla tento rozsudek právnímu zástupci, od kterého se následně podařilo žalobci získat pouze předmětné strany rozsudku. Žalobce prokázal značnou neochotu k zajištění celého rozsudku a následně uvedl, že stejně od právního zástupce zbylé strany nedostane.
19. K samotnému obsahu rozsudků soud uvádí, že z předmětných rozsudků v žádném případě nevyplývá, že v nich uvedená osoba jménem P. V. D. je osoba totožná s osobou žalobce, a to z důvodu, že na doložených stranách rozsudků nejsou u osoby jménem P. V. D. uvedeny její personálie, které by s určitostí potvrdily tvrzení žalobce, že se jedná o jeho osobu. Na základě doložených fragmentů rozsudku není možno jednoznačně vyčíst, že se jedná o osobu žalobce. Rozsudek ze dne 25.5.2005 pak zejména vypovídá o skutečnosti ukončení života dvou lidí za jejich účast na nelegálním nakládání s drogami (viz úmrtní listy), ale nikoli o tom, že se to přímo týká žalobce. Jak již soud uvedl výše, správní orgán je povinen zajistit maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují, avšak žalovaný nemá vždy možnost zajistit veškeré důkazy, které může zajistit žadatel, a tak tato povinnost je opět na žadateli. Soud se v tomto případě shoduje s názorem žalovaného, že pokud žadatel doloží tyto důkazní prostředky nekompletní, navíc s jím verbálně doprovázeným různým zdrojem původu, musí počítat se situací, že tyto nebudou přijaty jako relevantní důkaz jeho výpovědi. Soud má tedy za to, že tyto rozsudky neprokazují, že by se týkaly žalobce a žalobce byl v předmětné věci stíhán v zemi původu či by mu hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy.
20. Vzhledem k tomu, že žalovaný stejně jako soud uzavřel, že žalobcem předložené rozsudky nejsou relevantním důkazem jeho výpovědi, nebylo nutné následně se zabývat předloženými úmrtními listy. Žalovaný také ani nezpochybnul, že by osoby, jichž se úmrtní listy týkají, byly popraveny. Úmrtní listiny tak byly nadbytečným důkazem, kterým nebylo nutné se zabývat. Z toho důvodu je dle názoru soudu námitka žalobce vztahující se k hodnocení úmrtních listin nedůvodná.
21. Žalobce dále předložil správnímu orgánu „Výzvu ke vzdání se“ ze dne 1.1.2015 a 29.12.2015. Ve výzvě ze dne 29.12.2015, je chyba v čísle vsi, která dle žalobce ale nebrání identifikaci místa bydliště rodiny, soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že se jedná o zcela zásadní skutečnost, od které nemůže odhlédnout i vzhledem k tomu, že tento údaj se vyskytuje i ve výzvě ze dne 1.1.2015. Součástí obou výzev je pak jméno žalobce, avšak ten není blíže nikterak specifikován. Obě výzvy jsou pak adresovány osobě se stejným jménem, jako měl otec žalobce, který však zemřel již v přibližně v roce 1969. Soud má za to, že obě tyto rozporuplnosti vznášejí pochyby o tom, že se uvedené výzvy týkají osoby žalobce. Soud tedy

shrnuje, že nelze uvedené dokumenty považovat za jednoznačný důkaz o tom, že žalobci ve Vietnamu hrozí ze strany policie pronásledování, a to z důvodu, že žadatel není v daných dokumentech blíže identifikován.

22. Soud upozorňuje také na další skutečnost, že žalobce předložil vždy výše uvedenou výzvu i s předkladem, avšak obsah tohoto překladu dvakrát popřel a ztotožnil se až se třetím předkladem, a to i přesto, že žalobce i jeho právní zástupce museli být s předklady při předložení správnímu orgánu vždy seznámeni. Soud tedy považuje za velmi závadějíci skutečnost, že žalobce za účasti svého právního zástupce dne 6.5.2021 v průběhu správního úkonu překlad dokumentu a současně tento překlad zpochybnil s tím, že dodá překlad nový a správný. Soud se, stejně jako správní orgán, v tomto případě tedy seznámil s obsahy všech tří překladů. V překladu dokumentu „Výzva k vzdání se“ ze dne 1.12.2015 provedeném dne 20.10.2015 tlumočnickem Ing. Nguyen Viet Phuong a „Výzva k vzdání se“ ze dne 29.12.2015 provedeném dne 5.5.2021 tlumočnickem Ing. Son Phan, je shodně uvedeno, že se jedná o provedení amnestie strany a státu, kdy státní orgány provincie X vyzývají osobu, na kterou je vydán zatýkáci příkaz, k vzdání se pro využití amnestie. Je pravdou, že mezi oběma předklady se nachází mírné odchylky, avšak překlad sdělení je ve finále stejný. V překladu dokumentu „Výzva k vzdání se“ ze dne 29.12.2021 provedeném dne 20.5.2021 tlumočnickem Ing. Nguyen Kim Phung, je uvedeno, že se jedná o aplikaci humanitární politiky strany a státu, kdy státní orgány kraje X vyzývají „vypátranou“ osobu k dobrovolnému vzdání se, aby mohla využít svého práva dle humanitární politiky. Následně je zde uvedeno, že po posouzení každého případu je možno předat dotyčnou osobu do výchovy své rodiny pod její záruku, je možno zastavit trestní stíhání, je možno snížit trest nebo dokonce ho nemusí vykonat, je možno dostávat snížení trestu každý rok nebo amnestii o svátcích nebo novém roku.
23. Rovněž nelze přehlédnout, že pokud by žalobce opravdu pociťoval obavu z možných problémů za svou účast při nelegálním prodeji drog ve své vlasti, jistě by již vycestoval s cílem požádat o mezinárodní ochranu v prvním možném státě. V jeho případě tak tomu nebylo a ani tak neučinil v roce 2004, kdy údajně obdržel z Vietnamu informaci, že tam byl obžalován. Navíc jeho přítelkyně, nyní manželka, Vietnam opustila v roce 2004 a v případě, že by žalobce měl opravdu ve Vietnamu problémy s tamními státními orgány za nelegální obchod s drogami od roku 2003, jistě by jeho manželka byla v této věci kontaktována vietnamskými státními orgány. Současně však žalobce potvrdil v azylových řízeních, že neměl jakékoli problémy s vycestováním z vlasti v roce 2003, když v témže roce přicestoval do ČR a po celou dobu pobytu zde pobýval nelegálně a o legalizaci pobytu se nijak nesnažil. Dle sdělení žalobce byl obviněn z nelegálního prodeje drog ve Vietnamu zproštěn a byl i propuštěn vietnamskou policií ze zajištění a sám také uvedl, že Vietnam opustil, neboť nabytí přesvědčení, že vietnamská společnost je nespravedlivá.
24. Žalobce opakovaně argumentuje tím, že tvrzení a skutečnosti vztahující se k existenci důvodů pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany doložil a řádně prokázal, opak je však pravdou. Žalovanému poskytl žalobce výpověď, která se nedá považovat za důvěryhodnou, jak již bylo výše blíže vysvětleno, a zároveň poskytl podklady, které jsou neúplné a jasně neprokazují, že se vůbec týkají žalobce.
25. Na základě výše uvedeného má soud za to, že žalobce neprokázal, že by mu ve vlasti mohla hrozit vážná újma, pronásledování či trest smrti, přičemž žalovaný náležitě zhodnotil žalobcem předložené dokumenty i jeho výpověď. Soud má proto za to, že žalovaný správně uzavřel, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. zákona o azylu a z toho důvodu žalobci doplňkovou

ochranu dle § 14a neudělil. Soud tak shledává žalobní námitky vztahující se k posouzení § 14a za nedůvodné. K tomuto soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žalovaný stejně jakožto soud uzavřel, že žalobce nesplnil podmínku udělení doplňkové ochrany a to, že musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba), nebylo dle názoru soudu nutné přistoupit k provedení testu přiměřené pravděpodobnosti či testu reálného nebezpečí (srov. rozsudek NSS ze dne 9.8.2021 č.j. 6 Azs 63/2021 – 42).

26. K samotnému zhodnocení, zda žalobce není členem sociální skupiny, v jeho případě tedy osob trestně stíhaných a následně odsuzovaných k trestu smrti pro drogové delikty, soud uvádí následující. Z rozsudku NSS ze dne 19.8.2005, č. j. 4 Azs 467/2004 - 89 plyne: *„Aby mu mohla být poskytnuta ochrana formou azylu, musí být prokázáno, že je nositelem určitého přesvědčení politického nebo náboženského, pro které je v zemi, jehož občanství má (v zemi jeho posledního trvalého bydliště), reálně pronásledován, nebo že je pronásledován z důvodu příslušnosti k jasně vymezené sociální skupině. Tyto skutečnosti je přitom třeba v řízení před správním orgánem prokázat buď zcela nevratitelně zjištěním přesných okolností, které vedly stěžovatele k odchodu ze země původu a podání žádosti o azyl v ČR, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. I v případě, kdy je zjišťování skutkového stavu obtížné, nelze prolomit zásadu materiální pravdy, ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci.“*
27. Dále v rozsudku NSS ze dne 19.5.2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60 *„Určitá sociální skupina“* ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotýčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.“
28. Současně s výše uvedenými skutečnostmi, také žalobce neprokázal, že by šlo případně považovat jej za člena sociální skupiny. Soud se také domnívá, že žalovaný dostatečně odůvodnil, co ho vedlo ke stejnému závěru. Žalovaný dostatečným způsobem zhodnotil výpověď žalobce a všechny jím předložené podklady, na základě nichž dospěl ke stejným závěrům jako soud. V tom případě bylo dle názoru soudu nadbytečné, aby se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval tím, zda by bylo možné žalobce podřadit pod výše uvedenou sociální skupinu, když neprokázal, že výše uvedené rozsudky a výzvy k vzdání se se týkají jeho osoby, a tím neosvědčil možnost hrozby pronásledování či samotnou skutečnost, že je osobou trestně stíhanou. Soud proto shledává námitku žalobce týkající se hodnocení důkazů za nedůvodnou. I v případě, že by tyto skutečnosti žalobce prokázal, má soud za to, že v souladu s výše uvedenými rozsudky NSS by se nejednalo o sociální skupinu dle zákona o azylu. Soud tedy považuje také námitku žalobce o špatném posouzení či absenci odůvodnění závěrů týkající se aplikace § 12 odst. b) zákona o azylu za nedůvodnou.
29. NSS ve svých rozsudcích č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006 vyjádřil názor, že *„...že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké*

závažné okolnosti.“ Žalobce vycestoval z Vietnamu v roce 2003 legálně na základě svého cestovního dokladu a ruského víza. Následně žalobce od roku 2003 pobýval na území ČR nelegálně, a až v roce 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Neobstojí ani argumentace žalobce, že si nemohl požádat o mezinárodní ochranu dříve, protože neměl k dispozici žádný osobní doklad, avšak po celou dobu měl k dispozici řidičský průkaz vydaný mu ve Vietnamu dne 17.5.2002, jehož kopii předložil žalovanému dne 6.5.2021 společně s Registrační knížkou domácnosti ohledně bydliště ves 9B, obec X, jeho rodným listem i rodným listem nejmladšího syna (P. V. T., nar. X).

30. Soud má za to, že žalobcovo jednání, a to včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu, se v celkových souvislostech jeví jakožto účelové. I vzhledem k tomu, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vyhoštění z území ČR. O udělení mezinárodní ochrany mohl požádat ihned po svém vstupu na území ČR, pokud by jím prezentované potíže ve vlasti byly pravdivé nebo by čelil opravdovému strachu z jím prezentovaného postihu, a ne až po několikaletém nelegálním pobytu v ČR a v situaci, kdy mu reálně hrozilo vyhoštění z území ČR. K tomu soud poukazuje také na rozsudek NSS č. j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005, který uvádí, že *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocitoval natolik palčivě.“*
31. Soud také upozorňuje na skutečnost, že je ze správního spisu zřejmé, že žalovaný postupoval v souladu s odůvodněním zrušujícího rozsudku NSS č. j. 8 Azs 224/2019-54 ze dne 19.12.2019, a rovněž vyhodnotil i všechny zjištěné skutečnosti. Provedl také další doplňující pohovor s žalobcem dne 6.5.2021 a současně podrobně zkoumal zjištěné skutečnosti. Žalovaný se také seznámil se všemi dokumenty doloženými žalobcem. Následně ve smyslu závěrů rozsudku NSS ze dne 19.12.2019 č.j. 8 Azs 224/2019-54 v napadeném rozhodnutí velmi podrobně a obsáhle odůvodnil, z jakých důvodů ohledně žalobcem předestřených skutečností v pořadí druhé žádosti o mezinárodní ochranu a písemností jím předložených ve správním řízení, dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu. Obsah předložených písemností uvedených i v napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně zhodnotil, jak je patrné z velmi obsáhlého odůvodnění rozhodnutí, avšak nejednalo se o takové skutečnosti, které by byly způsobitelné k vyhovění žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. S těmito závěry žalovaného se zdejší soud plně ztotožnil.
32. Žalovaný vycházel při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů, informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel ze spisových materiálů k předchozím žádostem o mezinárodní ochranu č. j. OAM-92/LE-BE02-2015 a č. j. OAM-84/ZA-ZA11-2018, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22.4.2021, a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9.4.2021, přičemž veškeré uvedené informace jsou v této věci součástí spisového materiálu. Žalovaný i tak dospěl k závěru shora uvedenému, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.
33. Zdejší soud neshledal žalobcem namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které by předcházely jeho vydání a dospěl k závěru, že

napadené rozhodnutí ze dne 4.11.2021 bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Soud tedy na základě těchto rozhodných skutečností neshledal napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné, jak namítal žalobce.

34. Soud tedy ani v tomto řízení v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí nenalezl nedostatky, které by měly vliv na správnost a zákonnost či přezkoumatelnost rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídá okolnostem daného případu. Žalovaný totiž postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Dostatečným způsobem se žalovaný objektivně zabýval všemi zjištěnými okolnostmi ve svém rozhodnutí, s čímž se zdejší soud ztotožnil. Stejně tak soud neshledal shodně s žalovaným, že by v této věci mohlo dojít např. k porušení Evropské úmluvy a Dodatkového protokolu č. 13 k této úmluvě, jak uvedl žalobce v žalobě.
35. Vzhledem ke všem zjištěným rozhodným skutečnostem a s ohledem na výše citovaný závazný právní názor NSS vyjádřený v této věci v jeho rozsudku ze dne 25.5.2023 č.j. 9 Azs 51/2022-39 zdejšímu soudu nezbylo, než po vyhodnocení uplatněných dosud nedostatečně vypořádaných žalobních námitek žalobu znovu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**). V této věci ani v řízení po úspěšné kasační stížnosti žalobce žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl shledán důvodným, jak uvedeno shora. Zdejší soud neshledal žalobcem namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které by předcházely jeho vydání a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ze dne 4.11.2021 bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu).
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy na náhradu nákladů řízení má právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána ani ohledně nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 5.4.2022, který sice byl úspěšný v řízení o kasační stížnosti, ale nebyl úspěšný v řízení o žalobě (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 27. června 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně